

sendte herop med en sjælden Enighed fra det andet høje Tings Side. Ikke alene har alle Partier som saadanne sluttet sig til selve Hovedforslaget og de 5 Supplementslove, men alle har stemt for dem og sendt dem herop med en enstemmig Vedtagelse. Nu ved jeg jo godt, at Enstemmighed undertiden kan dække over store Uoverensstemmelser; men i dette Tilfælde faar man, ved at følge Forhandlingerne i Folketinget, det Indtryk, at saaledes er det ikke her, men at Enstemmigheden er kommet til Veje paa den Maade, at man nu har indset Nødvendigheden af at enes om at føre en Retsplejereform ud i Livet, og at man nu har vist gensidig Hensyntagen fra de forskellige Standpunkter. Derved er man enedes om et Resultat, et Forhold, som jeg synes, maa have den allerstørste Betydning og ogsaa gøre det største Indtryk paa dette høje Ting. Det vil jo være smukt og godt, om den Slags store Reform kan blive ført ud i Livet med Tilslutning fra alle Sider; det er af den største Betydning for, at de kan blive vel modtaget og komme til at virke efter Hensigten. Under disse Forhold hilser jeg med Glæde Gennemførelsen af de foreliggende Retsreformforslag og kan tilsige mit Partis, Landstingsvenstres velvillige Støtte til Gennemførelsen saavel af selve Hovedlovsforslaget som af Supplementslovsforslagene i den Skikkelse, hvori de foreligger. Som Forholdene nu er lagte til Rette, har vi ikke videre Indvendinger mod dem. Jeg skal ikke forsøge paa at spænde Ben for dem ved at foreslaa Ændringer, men jeg maa maaske dog komme med et Par Hentydninger til Ønsker, som jeg kunde nære, og som jeg tidligere har fremsat i det Udvalg, der her i Tinget har behandlet Sagen.

Det første Ønske gælder Rets- og Politifuldmægtigenes Stilling. Jeg skal ikke nægte, at det forekommer mig at være noget af en mørk Plet, at deres Stilling bliver den samme i Fremtiden, som den er i Nutiden. Jeg kunde have ønsket, at der var sket en Forandring heri, at man havde sat Fuldmægtigene paa fuld Lønning og forbudt dem at drive privat Virksomhed. Jeg skal ikke gøre Forsøg paa at hænge denne Klods om Benene paa Lovforslagene nu, for jeg skønner, at skal vi enes om dem, som de foreligger nu, saa bliver det vanskeligt at tage det Spørgsmaal med. Men jeg vil dog gerne rette den ærbødige Henstilling til Justitsministeriet, at det interesserer sig for, at vi naar til en Løsning af denne Sag, saa

snart ske kan. Jeg tror, at det vilde vække Tilfredshed ude omkring.

Jeg kunde dernæst ønske at gøre et Par Bemærkninger om Udgifterne. Den højtærede Minister har i sin Indledning gjort Rede for de Forandringer, der er sket med Lovforslagene, siden vi saa dem sidst her i Landstinget, og jeg finder ingen Anledning til at fordybe mig i Enkelthederne. Men det er jo nu en Gang saaledes, at enhver stor Reform koster Penge at gennemføre, og i disse Tider, hvor vi næsten maa damptrawle Landet med Skatter, er det ikke uden Betænkelighed at gaa med til Reform, der koster store Penge. Det er opgjort, at Udgifterne en Gang for alle til Gennemførelsen af den foreliggende Reform vil andrage saadant noget som 2,781,430 Kr. Det var det Tal, den højtærede Minister nu nævnte, og som ogsaa findes i Folketingsudvalgets Betænkning, og i dette Tal er medregnet den nuværende Rigsdagsbygning til 1 Mill. Kr., der er tænkt anvendt til Retsbygning. Folketingets Udvalg mener imidlertid, at Statens Udgifter een Gang for alle ikke vil overstige 2 Mill. Kr., selv om Udgiften paa enkelte Punkter maatte blive lidt højere end i Overslaget. Det glæder mig at høre, hvad jeg for Resten ogsaa har erfaret forud, at man har taget noget Hensyn til, at Priserne paa Materialier er steget, dette borger noget for, at vi ikke kommer alt for meget over det kalkulerede Beløb — at Beløbet maa være i høj Grad kalkulatorisk, siger sig selv. Fraset Rigsdagsbygningen, som jo ikke betegner nogen kontant Udgift for Staten, bliver dennes kontante Udgifter 2 Mill. Kr., og vi maa altsaa regne med, som den højtærede Minister sagde, at der spares en 40,000 Kr. i Lejeafgift. Dette er ogsaa værd at bemærke ved Overvejselen af den finansielle Side af Sagen. Regner vi saa med, hvad jeg haaber, vi kan, at Staten faar de to Trediedele af Politikassernes Midler — lad mig her sige, at jeg paa det bedste anbefaler Vedtagelsen af Lovforslaget om Overgang af en Del af Politikassernes Midler til Statskassen, idet jeg finder det i høj Grad naturligt, at Politikasserne ogsaa yder deres rimelige Bidrag til Gennemførelsen af en saa stor Reform som denne — og regner vi, at det beløber sig til 1/2 Mill. Kr., hvad det vistnok endda rigeligt bliver, saa naar vi til, at Statens kontante Udgifter en Gang for alle bringes ned til 1 1/2 Mill. Kr.

Jeg kommer nu til den aarlige Merudgift. Denne anslaaes til 1,170,950 Kr. For at naa ned til dette Beløb har man regnet med en Indtægtsforøgelse i Retsafgif-